Instanța de fond: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Gandrabur Marcel

Dosarul nr. 3r-182/25

2-24111277-02-3r-26032025

D E C I Z I E

26 mai 2025 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

în componența:

Președintele completului, judecător Mîra Ghenadie

judecători Sîrbu Victoria și Cașcaval Andrei

examinând, fără participarea părților, recursul declarat de Proca Tudor,

în cauza, la acțiunea în ordine de contencios administrativ înaintată de Proca Tudor împotriva IP Agenția Servicii Publice cu privire la constatarea nulității actelor reale sub formă de informație oficială neveridică,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 martie 2025,

c o n s t a t ă :

**Circumstanțele cauzei**

La 03 octombrie 2024, Proca Tudor a înaintat acțiune în contencios administrativ în contradictoriu cu IP Agenția Servicii Publice, solicitând constatarea nulității actelor reale sub formă de informație oficială neveridică, adică necorespunzătoare realității, comunicată de către Camera Înregistrării de Stat, succedată în drepturi și obligațiuni de către Agenția Servicii Publice, lui Bouroș Liudmila, prin avizul (scrisoarea) nr. 05/03-724 din 30 mai 2003.

Prin cererea din 11 octombrie 2024, Proca Tudor a solicitat constatarea nulității actelor reale sub formă de informație oficială neveridică, adică necorespunzătoare realității, comunicată de către Camera Înregistrării de Stat, succedată în drepturi și obligațiuni de către Agenția Servicii Publice, lui Bouroș Liudmila, prin avizul (scrisoarea) nr. 05/03-724 din 30 mai 2003 și Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău, succedată în drepturi și obligațiuni de către Judecătoria Chișinău, prin avizul (scrisoarea) nr. 05/817 din 11 iunie 2003.

**Soluția instanței de fond**

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 martie 2025, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Proca Tudor, a fost declarată inadmisibilă.

**Solicitările din recurs**

La 19 martie 2025, Proca Tudor, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 martie 2025, solicitând anularea actului contestat și restituirea cauzei spre examinare în aceeași instanță.

În susținerea recursului s-a indicat că, prima instanță a concluzionat ilegal și abuziv că, Proca Tudor nu dispune de dreptul de asociat al CAC „Tudor și C" SRL, pe motivul că prin hotărârea adunării generală a fondatorilor (asociaților) CAC „Tudor și C" SRL, expusă în procesul-verbal nr. 9 al adunării generale a fondatorilor (asociaților) CAC „Tudor și C" SRL din 08 decembrie 1995, a fost exclus din componența fondatorilor (asociaților) CAC „Tudor și C" SRL și ca rezultat, începând cu această dată, nu mai dispune de dreptul de asociat al CAC „Tudor și C" SRL și prin urmare, nu mai poate solicita instanței de judecată, apărarea pe cale judiciară a drepturilor.

Recurentul consideră că această concluzie este bazată în exclusivitate pe declarațiile pârâtului, expuse în referință.

De asemenea, consideră că prima instanță a încălcat prevederile art. 117 alin. (3) și 122 alin. (1)-(3) Cod de procedură civilă și a admis în calitate de probă și a pus în temeiul încheierii contestate, circumstanțele de fapt ce rezultă din hotărârea Judecătoriei Economice de Circumscripție din 17 iunie 2004, casată prin decizia Curții de Apel Economice din 06 octombrie 2004.

Recurentul a remarcat că, faptul emiterii (adoptării) de către Adunarea generală a fondatorilor (asociaților) CAC "Tudor și C" SRL la data de 08 decembrie 1995, a hotărârii cu privire la excluderea lui Proca (Negada) Tudor, din componența asociaților (fondatorilor), cu includerea în loc a lui Gîsca Valentina, cu întărirea după ea a cotei recurentului de participare în mărime de 85.500 lei depusă în capitalul statutar, a putut și poate fi dovedit în ședință de judecată, în exclusivitate, doar prin prezentarea instanței de judecată a unui extras sub formă de copie de pe o asemenea hotărâre din Registrul hotărârile adoptate de către adunarea generală a fondatorilor (asociaților) CAC „Tudor și C" SRL, ținut de către Administrația CAC „Tudor și C" SRL, de unde rezultă că toate celelalte probe prezentate instanței pentru a se dovedi acest fapt sunt unele probe inadmisibile care nu au putere de probațiune.

Suplimentar, Proca Tudor a menționat că a prezentat instanței de judecată în calitate de probă o copie legalizată în modul prevăzut de lege de pe Certificatul

cotei de participare cu nr. FS-11/95 din 11 aprilie 1995, eliberat lui Proca Tudor, în calitate de asociat al CAC „Tudor și C” SRL, de către administrația CAC „Tudor și C” SRL, prin care se atestă (confirmă) dreptul lui de proprietate asupra cotei de participare în mărime de 367.500 lei depusă în contul fondului statutar al CAC „Tudor și C” SRL până la această dată.

Mai mult ca atât, recurentul consideră că judecătorul instanței de fond, prin încheierea contestată, ilegal și abuziv, ignorând prevederile legislației în vigoare, a dispus limitarea exercitării dreptului de asociat al CAC „Tudor și C” SRL, cu o cotă subscrisă de participare în mărime de 367.500 lei depusă pe deplin în contul fondului statutar (capitalului social) al CAC „Tudor și C” SRL în perioada de timp din 18 noiembrie 1993 până la 10 aprilie 1995, care rezultă:

- din Contractul de constituire al CAC „Tudor și C” SRL din 16 noiembrie 1993, încheiat pe cale notarială de către fondatorii Societății în cauză, Proca (Negada) Tudor, Bouroș (Rudenco) Liudmila și Botnariuc (Negada) Veronica;

- din Statutul CAC „Tudor și C” SRL, aprobat de către fondatorii Societății, la prima adunare constitutivă din 14 noiembrie 1993, proces-verbal nr. 1 cu modificări, adică cu schimbările și modificările în el, operarea cărora a fost dispusă prin hotărârile adunării generală a fondatorilor (asociaților) CAC „Tudor și C” SRL din 24 februarie 1994, proces-verbal nr. 12 din 23 noiembrie 1994, proces-verbal nr. 33 și din 07 aprilie 1995, proces-verbal nr. 50, supuse înregistrării de stat obligatorii, de către organul înregistrării de stat a organizațiilor de asigurări din acea perioadă de timp, adică de către Serviciul de Stat pentru supravegherea asigurărilor de pe lângă Ministerul Finanțatelor al RM, în termenii și modul prevăzut de lege, în Registrul de stat al organizațiilor de asigurări, adică în Registrul Unic de Stat al Asigurătorilor și în partea lui componentă, în Registrul Comercial de Stat al întreprinderilor din RM, prin hotărârile Serviciului de Stat în cauză cu nr. 226 din 28 februarie 1994, din 25 noiembrie 1994 și din 20 aprilie 1995;

- din datele despre CAC „Tudor și C ” SRL trecute (înscrise) de către Serviciul de Stat pentru supravegherea asigurărilor de pe lângă Ministerul Finanțelor al RM la 18 noiembrie 1993, 28 februarie 1994, 25 noiembrie 1994 și 10 aprilie 1995, în Registrul de Stat al organizațiilor de asigurări, adică în Registrul Unic de Stat al Asigurătorilor și în partea lui componentă, în Registrul Comercial de Stat al întreprinderilor din RM;

- din certificatul cotei de participare cu nr. FS-11/95 din 11 aprilie 1995, în valoare de 367.500 lei, eliberat pe numele lui Proca (Negada) Tudor, de către administrația CAC „Tudor și C” SRL, posesorul căruia a fost și este din data de 11 aprilie 1995 și până în prezent, act juridic civil care nu a fost și nu este modificat sau stins până în prezent.

**Aprecierea instanței de recurs**

Verificând legalitatea încheierii judecătorești contestate, pe baza dosarului și a motivelor invocate în recurs, Completul de contencios administrativ statuează de a respinge cererea de recurs și a menținere încheierea instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul, iar conform alin. (2)-(4) al aceluiași articol, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

Din actele cauzei s-a stabilit că, la 03 octombrie 2024, Proca Tudor a înaintat acțiune în contencios administrativ în contradictoriu cu IP Agenția Servicii Publice, solicitând constatarea nulității actelor reale sub formă de informație oficială neveridică, adică necorespunzătoare realității, comunicată de către Camera Înregistrării de Stat, succedată în drepturi și obligațiuni de către Agenția Servicii Publice, lui Bouroș Liudmila, prin avizul (scrisoarea) nr. 05/03-724 din 30 mai 2003.

Prin cererea din 11 octombrie 2024, Proca Tudor a solicitat constatarea nulității actelor reale sub formă de informație oficială neveridică, adică necorespunzătoare realității, comunicată de către Camera Înregistrării de Stat, succedată în drepturi și obligațiuni de către Agenția Servicii Publice, lui Bouroș Liudmila, prin avizul (scrisoarea) nr. 05/03-724 din 30 mai 2003 și Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău, succedată în drepturi și obligațiuni de către Judecătoria Chișinău, prin avizul (scrisoarea) nr. 05/817 din 11 iunie 2003

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 martie 2025, acțiunea înaintată de Proca Tudor a fost declarată inadmisibilă.

În condițiile prezentei spețe, Completul judiciar apreciază ca fiind întemeiată încheierea instanței de fond din 17 martie 2025, din considerentele ce succed.

Conform art. 207 alin. (2) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a

fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Din perspectiva dispozițiilor legale citate, pot fi reținute următoarele temeiuri de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ: I. prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului; II. competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ; III. respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ; IV. respectarea procedurii prealabile; V. respectarea termenului de înaintare a acțiunii; VI. prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

La caz, instanța de recurs reține că prin acțiunea formulată, Proca Tudor contestă informațiile conținute în avizul/scrisoarea nr. 05/03-724 din 30 mai 2003 și nr. 05/817 din 11 iunie 2003.

Totodată, din circumstanțele cauzei reiese că reclamantul/recurent nu a respectat procedura prealabilă, în termenul legal de 30 de zile și nu a solicitat repunerea în termen, or, Proca Tudor nu a acționat în apărarea drepturilor sale în conformitate cu normele legale aplicabile la data emiterii actului contestat și, respectiv, nu a depus cererea prealabilă în termenul prevăzut de legea în vigoare.

În context, instanța de recurs apreciază ca întemeiată concluzia instanței de fond cu privire la aspectul camuflat al pretențiilor lui Proca Tudor într-o acțiune în constatare, or, înaintarea unor astfel de pretenții este inadmisibilă atât timp, cât în raport cu actele administrative emise sub imperiul Legii contenciosului administrativ, nu puteau fi utilizate asemenea mecanisme juridice de desființare ci doar acțiunea în contestare, prescriptibilă în termen de 30 de zile. Invocarea principiului acțiunii legii în timp conform reglementărilor Codului civil nu poate fi reținută, ținând cont de natura relațiilor juridice reglementate de Codul administrativ și Codul civil, mai mult, ultimul nu instituie norme juridice procesuale ci doar materiale.

Prin prisma constatărilor primei instanțe, Completul de judecată reiterează că, dreptul de acces la o instanță poate fi astfel supus, în anumite circumstanțe, unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale pentru prescripție (*Sanofi Pasteur împotriva Franței, 2020, pct. 50-55*). În această hotărâre Curtea Europeană a reiterat că termenele legale pentru prescripția extinctivă, care constituie una dintre

restricțiile legitime asupra dreptului la un tribunal, servesc mai multor scopuri importante, și anume: asigurarea securității juridice și a definitivării litigiilor, protejarea pârâților potențiali de cereri tardive care ar putea fi dificil de combătut și prevenirea oricărei nedreptăți ce ar putea apărea în cazul în care instanțele ar fi obligate să se pronunțe asupra unor evenimente petrecute în trecutul îndepărtat, pe baza unor probe care, din cauza trecerii timpului, ar putea deveni nesigure și incomplete.

De altfel, este de subliniat că termenele de prescripție se referă la termenele de apărare a drepturilor și a intereselor protejate de lege. Din această perspectivă ele sunt abordate ca intervale de timp conferite pentru adresarea în instanța de judecată cu cereri de apărare sau exercitare forțată a drepturilor sau a intereselor legitime ale persoanelor ce sesizează instanța. Stabilirea termenelor de prescripție este îndreptată spre asigurarea funcționării normale a circuitului de drept.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat că dreptul la un proces echitabil în fața unui tribunal, garantat prin articolul 6 din Convenție, trebuie să fie interpretat în lumina preambulului Convenției, care enunță preeminența dreptului ca element al patrimoniului comun al Statelor contractante. Unul din elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice.

Curtea a apreciat că reglementarea referitoare la formalitățile și termenele ce trebuie respectate pentru a promova o acțiune/cale de atac urmărește să asigure o bună administrare a justiției și, în particular, să respecte principiul securității juridice și că cei interesați trebuie să aibă posibilitatea de a se aștepta ca aceste reguli să fie aplicate.

Prin art. 6 din Convenția Europeană, precum și prin prisma jurisprudenței Curții Europene, este de reținut că dreptul de acces la justiție nu poate fi absolut, el poate implica limitări, inclusiv de ordin procedural, cât timp acestea sunt rezonabile și proporționale cu scopul urmărit. Accesul la justiție poate fi limitat, în special prin instituirea condițiilor de admisibilitate, domeniu în care statul se bucură de o anumită marjă de apreciere. Aceste limitări trebuie să urmărească un scop legitim, asigurându-se o proporționalitate între interesul persoanei și scopul legitim urmărit (*Guérin contra Franței, 29 iulie 1998, § 37*). Totodată, limitările nu trebuie să reducă la zero esența acestui drept.

Regulile de procedură au scopul de a asigura o bună administrare a justiției și, în special, a asigura securitatea raporturilor juridice, iar cei implicați în proceduri trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (*Miragall Escolano ș.a. contra Spaniei, 25 ianuarie 2000, § 33*). Curtea Europeană a statuat că dincolo de limitele care circumscriu conținutului acestui drept, există loc pentru restrângeri aduse implicit. Dreptul de acces la o instanță de judecată impune, prin însăși natura sa, a fi reglementat de către stat, reglementare care poate fi variabilă în timp și spațiu, în

funcție de nevoile și resursele comunității și ale indivizilor (*Ashingdane contra Regatului Unit al Marii Britanii*).

Sub aspect procesual, accesul liber la justiție se materializează în prerogativele pe care le implică dreptul la acțiune, ca aptitudine legală ce este recunoscută de ordinea juridică oricărei persoane fizice sau juridice care pretinde un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept. Legiuitorul poate stabili anumite condiții privind exercitarea drepturilor subiective, nerealizarea cărora poate duce la stingerea acestor drepturi. Asemenea condiții se referă, inclusiv la limitele temporale de apariție, exercitare sau apărare a drepturilor legitime, numite în dreptul civil ”termene”. Acestea sunt perioadele de timp, în cadrul cărora titularii drepturilor subiective sunt împuterniciți să-și realizeze drepturile, nerealizarea acestora fiind sancționată cu pierderea lor.

La caz, verificând din oficiu respectarea termenului de valorificare a acțiunii în judecată, instanța de fond a reținut că pârâtul – IP Agenția Servicii Publice a invocat expres faptul că reclamantul a omis termenul legal de contestare a actului administrativ, or, acest fel de apărare se întemeiază pe principiul disponibilității, care presupune că titularul dreptului este responsabil de exercitarea și apărarea acestuia în termenele prevăzute de lege.

Totodată, principiul independenței și inițiativei în valorificarea drepturilor legitime impune reclamantului obligația de a acționa diligent și în termen, obligație pe care acesta nu a respectat-o.

Prin urmare, instanța este obligată să țină cont de această omisiune și să constate că acțiunea reclamantului este inadmisibilă.

În cauza SRL ”Grafescolo” împotriva Republicii Moldova, Curtea Europeană a notat că chestiunea respectării termenului de prescripție a fost un argument important, invocat de către compania reclamantă în cadrul procedurilor naționale. Dacă acest argument ar fi fost acceptat, aceasta determina respingerea acțiunii consiliului local împotriva companiei reclamante.

Mai mult ca atât, Completul de judecată reține că termenul de prescripție este instituit de legiuitor pentru a sancționa pasivitatea și neglijența titularului de drepturi care prin inacțiunea sa omite să se adreseze un timp îndelungat în instanța de judecată în vederea apărării drepturilor sale.

Astfel, pentru a preveni eventuale efecte/consecințe negative ale unei acțiuni depuse tardiv și anume: dificultatea administrării probelor în cazurile devenite litigioase cu mult timp în urmă, nesiguranță și incertitudine în ceea ce privește circuitul civil în general, precum și punerea persoanelor obligate în imposibilitatea de a executa anumite obligații pe care nu le aveau în vedere, datorită scurgerii unei perioade prea mari de timp, este imperios de a se respecta termenul de procedură.

În altă ordine de idei, instanța de recurs reține că recurentul Proca Tudor contestă acte ce au dobândit puterea lucrului decis, or, în acest sens, art. 140 Cod administrativ prevede că, un act administrativ individual obține puterea lucrului decis atunci când nu mai poate fi contestat nici pe cale prealabilă, nici prin acțiune în instanța de judecată competentă. Dacă un act administrativ individual are mai mulți destinatari sau mai multe persoane sunt afectate de acesta, puterea lucrului decis poate surveni în momente diferite pentru fiecare din aceste persoane.

De asemenea, prin cererea de chemare în judecată înregistrată în Curtea de Apel Chișinău la 24 august 2004 și transmisă după competență Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, Proca Tudor a solicitat recunoașterea ca fiind necorespunzătoare realității, adică nulă, a informației oficiale expusă în avizul cu nr. 05/03-724 din 30 mai 2003 emis pe numele lui Bouroș Ludmila și obligarea Camerei Înregistrării de Stat la dezmințirea informației oficiale răspândite prin avizul prenotat.

Or, prin încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 22 februarie 2005, procesul de judecată a fost încetat în legătură cu renunțarea reclamantului (Proca Tudor) la acțiune și renunțarea a fost admisă de către instanța de judecată.

În context, potrivit procesului-verbal al adunării generale a asociaților CAC „Tudor și C” SRL nr. 9 din 08 decembrie 1995, Negada (Proca) Tudor a fost exclus din componența asociaților în baza cererii personale cu transmiterea cotei de participare d-nei Gîsca Valentina. Procesul-verbal în cauză a fost contrasemnat de către reclamant fiind întru totul de acord cu hotărârea adoptată.

Mențiunea aplicată de Proca Tudor pe procesul-verbal al adunării generale a asociaților CAC „Tudor și C” SRL nr. 9 din 08 decembrie 1995, precum că „С протоколом ознакомлен и полностью согласен”, și depunerea cererii de excludere din societate, confirmă pe deplin faptul excluderii lui Proca Tudor din componența CAC „Tudor și C” din 08 decembrie 1995.

Prin hotărârea Judecătoriei Economice de Circumscripție din 17 iunie 2004 (dosar nr. 2e-589/04), acțiunea lui Proca Tudor și Negada Veronica despre recunoașterea ca nule a hotărârilor adunării generale a asociaților SRL „Tudor și C” și excluderea lor din rândurile fondatorilor a fost respinsă ca neîntemeiată. Ulterior, prin decizia Curții de Apel Economice din 06 octombrie 2004 (dosar nr. 2ae-662/04), a fost anulată hotărârea Judecătoriei Economice de circumscripție din 17 iunie 2004, din alte temeiuri decât cele indicate în cererea de apel și s-a încetat procesul în temeiul renunțării reclamantului la acțiune.

În continuare, instanța de recurs reține că, prin cererea din 19 iunie 2007, Proca Tudor a solicitat Camerei Înregistrării de Stat înscrierea în Registrul de stat al întreprinderilor și organizațiilor a datelor, precum că este asociat al Companiei de Asigurare și Comerț „Tudor și C” SRL.

Urmare examinării cererii, la data de 29 iunie 2007, registratorul Camerei Înregistrării de Stat a adoptat decizia cu privire la refuzul înregistrării modificărilor.

Ulterior, prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 28 septembrie 2015 și hotărârea suplimentară din 17 februarie 2016 (dosar nr. 2e-14/2015), menținută în vigoare prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2016 (dosar nr. 02-2ac-21754-20112015) și încheierea Curții Supreme de Justiție din 30 noiembrie 2016 (dosar nr. 2rac-505/16), a fost respinsă ca fiind nefondată acțiunea reclamanților Proca Tudor și Negada Veronica împotriva CAC „Tudor și C" SRL, Bouroș Ludmila, Gîscă Valentina și Camera Înregistrării de Stat cu privire la recunoașterea dreptului lui Proca Tudor de asociat al CAC „Tudor și C" SRL cu cota de participare în capitalul statutar al societății în valoare de 367.500 lei; recunoașterea dreptului lui Negada Veronica de asociat al CAC „Tudor și C" SRL; anularea deciziei registratorului de stat al Camerei înregistrării de Stat - Lozovanu Constantin din 29 iunie 2007 cu privire la refuzul de a înscrie în Registrul de stat al întreprinderilor și organizațiilor pe lângă datele trecute în registru la 25 decembrie 2011 sub numărul 103123571 și a datelor că Proca Tudor este asociat al CAC „Tudor și C" SRL cu dreptul asupra unei cote de participare la fondul statutar în valoare de 367.500 lei; obligarea Camerei înregistrării de Stat să înscrie în Registrul de stat al întreprinderilor și organizațiilor pe lângă datele trecute în registru la 25 decembrie 2011 sub numărul 103123571 și a datelor că Proca Tudor este asociat al CAC „Tudor și C" SRL cu dreptul asupra unei cote de participare la fondul statutar în valoare de 367.500 lei, și asupra la alte pretenții.

Astfel, Proca Tudor nu deține calitatea de asociat al CAC "Tudor și C" SRL și, respectiv, nu poate revendica un drept încălcat de către autoritatea publică pârâtă prin activitatea administrativă-emiterea scrisorilor informative contestate.

Mai mult, scrisoarea nr. 05/03-724 din 30 mai 2003 a fost emisă în adresa lui Bouroș Ludmila și nu-1 vizează pe Proca Tudor, precum și scrisoarea expediată în adresa Judecătoriei sect. Rîșcani, mun. Chișinău, prin care la fel nu se lezează vreun drept al reclamantului. Or, Proca Tudor menționează în acțiune despre apărarea unui interes prin acțiunea deferită judecății și nu a unui drept legitim.

În drept, conform art. 39 alin. (2) Cod administrativ orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În aceeași ordine de idei, potrivit art. 189 Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Subsidiar, pentru admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ se instituie exigențe esențiale: revendicarea unui drept propriu vătămat; prin activitatea administrativă; desfășurată de către o autoritate publică.

Astfel, pârât în acțiunea în contencios administrativ poate fi doar autoritatea publică, cu excepția revendicării drepturilor ce reies dintr-un contract administrativ potrivit art. 189 alin. (3) Cod administrativ, când acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată și de către autoritatea publică.

Aceeași concluzie se impune din interpretarea și aplicarea sistematică a prevederilor art. 204 Cod administrativ, care prevede că părți în procedura de contencios administrativ pot fi persoanele fizice sau juridice și autoritățile publice în sensul art. 7.

Conform art. 7 Cod administrativ, autoritate publică se consideră orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public.

Dispoziția art. 10 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Prin prisma celor relatate, instanța reține că reglementările Codului administrativ promovează acțiunile de contencios administrativ valorificate de persoane în apărarea drepturilor subiective și nicidecum nu admite *actio popularis* sau acțiuni menite să declanșeze un control judecătoresc obiectiv ale actelor administrative. Instanța de judecată nu este un agent de constatare în contenciosul administrativ, nu exercită control *in abstracto* ci *in concreto*, care prin esență reprezintă un control de legalitate asupra activității administrative a autorităților publice coraportate la un drept legitim ce aparține unei persoane concrete. A nu se confunda drepturile subiective de drepturile obiective, mai mult, a nu se generaliza dreptul vătămat, or, partea reclamantă nu a revendicat dreptul personal încălcat prin prescripția contestată.

În accepțiunea Codului administrativ revendicarea dreptului trebuie să se deducă din susținerile formulate prin acțiunea de contencios administrativ, în

conținutul căreia urmează a fi narată vătămarea dreptului personal, deoarece expresiile utilizate în textul actului legislativ - „drept vătămat” și de „încălcarea unui drept al său” se referă la drepturi subiective concrete, fiind excluse așa-numitele drepturi prin ricoșeu, ipotetice, iluzorii sau virtuale, precum și acțiunile populare (*actio popularis*).

Această concluzie este fortificată și prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că pentru ca un reclamant să se poată declara victimă, acesta trebuie să prezinte dovezi plauzibile și convingătoare ale probabilității survenirii unei încălcări, la care ar fi supus personal, fiind insuficiente niște simple bănuieli sau conjuncturi (*cauza Senator Lines GmbH împotriva a cincisprezece state membre ale Uniunii Europene (cererea nr. 45572/00*).

Curtea Europeană a subliniat că în Convenție nu este prevăzută posibilitatea de a angaja o *actio popularis* în scopul interpretării drepturilor recunoscute în Convenție; aceasta nu autorizează nici persoanele particulare să se plângă în legătură cu o dispoziție de drept intern doar pentru că aceștia consideră, fără să fi suportat în mod direct efectele, că dispoziția respectivă încalcă Convenția (*cauza Aksu împotriva Turciei, Burden împotriva Regatului Unit*).

Din optica accesului liber la justiție, orice persoană poate înainta acțiuni în judecată, însă nu orice persoană ce înaintează acțiune în judecată revendică un drept vătămat al său.

În completarea celor relatate supra, instanța de recurs conturează că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

Totodată, instanța de recurs accentuează că potrivit jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat, la examinarea sumară a actelor cauzei, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele supra-enunțate, raportând circumstanțele de fapt ale cauzei la prevederile legale enunțate mai sus și ținând cont de faptul că soluția adoptată de instanța de fond este una legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către Proca Tudor sunt lipsite de suport probatoriu, instanța de recurs concluzionează

despre faptul că recursul declarat este neîntemeiat, motiv din care acesta urmează a fi respins.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b), alin. (3) Cod administrativ, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Proca Tudor.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 martie 2025.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător Mîra Ghenadie

Judecători Sîrbu Victoria

Cașcaval Andrei